MUNNEN

av: Andreas Kärngard
2023-11-22
Söder, Östersund

De mörkblå arbetsbyxorna har fått en grå lite vågig kant efter kontakten med golvet. “Damm” tänker han och försöker fokusera på det - på dammet. Sedan tänker han på när han skall tvätta bort det. Försöker projicera bilden i sitt huvud; hur han tar av sig kläderna och slänger dem i tvättmaskinen när han kommer hem, senare då när allt är över. Hopplösa försök att tänka på annat - vad som helst förutom att kissa men det är svårt när urinblåsan hela tiden gör sig påmind.

Femton minuter senare ger han upp. Insikten är ofrånkomlig; han kommer bli tvungen att lätta på trycket men tanken på att behöva kissa i det trånga utrymmet är inte angenäm. Fast alternativet, att kissa på sig än värre.

“Du..” Han harklar sig och lyfter blicken, ser mot kvinnan mitt emot. “Jag är verkligen ledsen men jag måste.. Jag kan inte hålla mig längre. Jag behöver kissa.”

Reaktionen var inte den han väntat sig. Istället ler hon och nickar inkännande. Hon pekar mot hörnet och med lätt och ledig röst säger hon:

“Bara att hänga ut den, men jag föreslår att du tar en tröja och kissar i den, så slipper det rinna ut över golvet. Här, du kan använda min.” Hon tar av sig jackan, kränglar sig ur den svarta jumpern och håller den leende mot honom.

Viktor drar in fötterna mot rumpan, sträcker sig mot räcket och trycker ifrån med benen samtidigt som han med en kraftansträngning drar sig upp. Med tröjan i handen står han där. Han betraktar hörnet och tänker hur det likt en pissoar är klätt i metallplåt.

En lätt rysning går över ryggen när urinen lämnar hans kropp. Han klämmer försiktigt över tyget runt kuken och känner den sakta ökande tyngden av tröjan i handen. Det doftar sött.

När han är färdig sänker han lugnt och metodiskt tröjan. Då den når golvet släpper han taget. Ett klafsande läte hörs när det våta tyget viks ihop av sin egen tyngd.

Skamsen och utan att möta henne med blicken återgår han till sin plats på golvet.

“Hur länge kommer vi att behöva sitta här?”

Rösten bär spår av ängslan. En sinnesstämning som kontrasterar bra mot hennes hårda yta: sött mot salt.

Hon är, nej inte *sagolikt* vacker, sagolik var inte ett passande adjektiv. En John-Bauer prinsessa är sagolikt vacker, kvinnan på andra sidan av det trånga hissutrymmet är vacker på ett helt annat vis.

Plötsligt slår det honom att de kanske kommer att bli sittandes här länge, riktigt länge. Kanske rentav *för* länge. Han huttrar till. Har det blivit kallare?

“Ingen aning, någon måste väl komma? Snart hoppas jag.” Vad annars skulle han säga? Telefonen hade dött för några timmar sedan, men det hade inte spelat någon roll - utan täckning

erbjöd den inte mer hjälp än armbandsuret han bar. Han lyfter armen och studerar klockan. Räknar. Elva timmar har passerat sedan han klev in i hissen. Nästan en hel jävla dag hade passerat sedan hisshelvetet blivit strömlöst!

Tiden går. Vid några tillfällen reser han sig upp och går loss på hissdörren. Desperata försök att ta sig ut - alla lika lönlösa och till slut ger han upp.

Timmarna blir till dagar. Dagarna kryper i kroppen på honom. Viktor som vid det här laget gett upp alla försök att ta sig ut försöker nu bara uthärda. Han ligger stilla i sitt hörn. Hon å andra sidan sitter rätt upp precis som hon alltid gjort.

Ingen av dem har sagt någonting på mycket länge. Så, rätt som det är vaknar han till av en röst och för ett ögonblick tror han att räddningen äntligen kommit.

Hans blick möter hennes och med ens förstår han att det varit henne han hört.

"Ville bara kolla om du sov."

"Nej, vilade mig bara" mumlar han. Strupen känns torr. Kvinnan sitter lutad mot väggen med jackan öppen. Hennes blick är stadig och det ser ut som om hon funderar över något.

"Det är okej. Sov du, jag väcker dig innan något händer".

Hon ler för att sedan strax öppna munnen igen, nu säger hon ingenting. Bara tungan som skymtas, han ser den röra sig där inne. En tanke genomfar honom: Kommer de att dö här? Blicken letar sig till öppningen i jackan. Han tänker på berättelserna om människor som vid svåra katastrofer, när allt hopp är ute, släpper sina kläder till marken och har sex. Knullar när ingenting annat finns att göra. Knullar när hoppet om överlevnad gått förlorat. Han tänker att han vill det. *Knulla*. Knulla med henne - med kvinnan där mitt emot. Tänker att hennes mun kanske är blöt, tänker att kanske..

"Hoppas du inte tar illa upp?"

Han avbryts i tankarna.

Hon blöter läpparna och ser på honom, tycks invänta ett svar.

"Du gör som du vill." Han hör sig själv säga orden utan att förstå vad han egentligen menar med dem.

Han ser på klockans datumsiffror, nej det kan inte stämma. *Åtta* dagar. Det suger till i magen.

"Är det verkligen säkert?"

"Säkert, helt säkert" svarar han svävande samtidigt som han försöker smaka på sina egna ord och i samma ögonblick som orden lämnar hans mun förstår han att de aldrig kommer knulla.

Hon rycker plötsligt till, han ser det i ögonvrån. Vänsterhanden är utom synhåll. Ärmen slutar vid öppningen i jackan och när handen oväntat dyker fram flämtar han förvånat till och drar efter andan.

Bladet på kniven blänker till i det flimrande skenet från lysrörsarmaturen i taket. "*Morakniven*" hinner han tänka slött innan hon med ett hastigt hugg landar med det rostfria stålet i låret. Han ser förvånat hur det sjunker in, hur djupt det ser ut att gå: *alltför* djupt.

Han sprattlar till som en fisk med benen och gör sitt bästa för att skjuta ifrån men det finns ingenstans att ta vägen. Kvinnan har dragit ut kniven och grinar illmarigt just som hon ånyo sticker in den. Nu låter hon den sitta och med ena handen river hon upp en öppning i tyget. Snart återupptar hon sitt arbete med kniven. Viktor har aldrig någonsin sett någon avsiktligt skada sig själv. Detta kan aldrig sluta väl. När hon suttit där och skurit med kniven en stund får hon loss

något. Viktor får se hur hon lugnt och till synes obekymrat för det hon lyckats skära loss till munnen.

När munnen stängts lyfter hon blicken. Det högfrekventa lätet hans hals tidigare lyckats frammana har upphört. Viktor är tyst och kvinnan likaså.

En lukt av svett och järn fyller det trånga utrymmet. Stanken har letat sig in i munnen på honom och han kämpar för att inte kräkas.

Så slutar hon tugga.

"Är det okej med dig?" Hon ler. "Du *ser* inte helt okej ut."

Istället för att svara tänker Viktor att det är *hon* som inte ser okej ut, faktiskt inte alls. Hon som inte ÄR okej. Och kvinnan har förändrats; hon ser plötsligt trött och blek ut.

Viktor skakar kraftigt till i hela kroppen och trots att han vet att det är hon och inte han som blöder känner han hur något varmt rinner ned mellan benen.

Det bultar i huvudet. Han skrattar till. Det ekar och han hör själv hur märkligt det låter. Blicken flackar, pendlar mellan den bleka, nu till synes rädda, personen mitt emot sig och sin våta underdel. Hon tycks ha accepterat att han inte tänker svara. I samma stund som hon fortsätter sitt arbete med kniven sköljer en yrsel över honom.

Femton minuter senare skjuts de båda hissdörrarna åt sidorna. En man med overall kikar in. I ena handen håller han en ficklampa.

"Här har vi honom, jag tror jag behöver hjälp." Så drar han ut huvudet och ropar: "Satan vad det stinker!"

Nu kommer två män in. De sätter genast igång med en akutbehandling. Viktor som i ögonblicket vaknar yrar och försöker få dem att släppa honom. Han bedyrar att han mår bra, insisterar att det inte är någon fara, att ingenting är akut. Inte med honom, att de istället borde fokusera på henne - på kvinnan.

En av männen lägger en orange filt om Viktor och med samlade krafter försöker de baxa ut honom.

"Jag klarar mig, hjälp henne, hjälp henne först!" Viktors röst spricker upp i falsett. "Hör ni inte vad jag säger? För i helvete! Hon blöder ju!"

Han spjärnar emot och upprepar gång på gång samma sak, försöker få dem att förstå att hon är illa däran. Att han nog klarar sig, men att *hon* behöver akutsjukvård. Han fäktar med armarna i hetsiga, yviga gester mot spegeln. Så stannar han upp. Blicken har fastnat i glaset. Viktor betraktar bilden av sig själv i den. Han har tystnat. Det stramar i ansiktet på honom när han förhäxat ser på hur den blodiga munnen i spegeln ler mot honom.